

Velið vendi ein annan veg enn það, sum var eftir av flogfarinum annars

Tað er næstan ófatiligt, at nakar slapp livandi burtur úr flogvanlukkuni í Mykinesi

– Eg minnst, at eg var inni hjá einari gamlari konu, og sigi við hana, at tit eru veruliga ófør. Tá svarar hon mær, at hetta var ikki fyrstu ferð, tey vóru út fyri líknandi. Men tað er verri, tá tað er okkara egnu. Tá var tað ikki so øðiliga langt síðan, at ein bróðursonur hennara var omandottin, sigur Katrin Dahl.

Hon tekur upp aftur fleiri ferðir, hvussu stórir blíðskapurin var í Mykinesi, og hvussu nógv tey lögdu fyri, so at øll kundu fara mett til songar.

– Vit skulu minnst, at aftrat teimum 26, sum komu frá vanlukkuni á lívi, komu øll bjargingar- og hjálparfólkini, so hetta var ein øðilig innrás í bygdina. Men tað megnaðu mykinesfólk heilt fantastiska væl, heldur hon.

Hon hevur mangan síðan hugsað um, hvørt mykinesfólk fingi nakað endurgjald fyri velduga stóra arbeiðið. Eitt var allur maturin, sum skuldi til øll

hesi fólkini, men tað var so nógv annað, millum annað klæðir, sum nógv fingi.

Dagin eftir fór Katrin Dahl við tyrlu inn til flogvøllin í Vágum. Og haðani fór hon niður aftur til Danmarkar, har hon búði og arbeiddi.

Skipselektrikari fekk skolu
Oddgeir Jensson minnst, at aluette-tyrlan hjá Hvidbjørnen dagin eftir byrjaði at flúgva fólk til Havnar og út á Hvidbjørnen. Har stóðu fólk og bíðaði, og Oddgeir slapp ikki við fyrrenn seinasta túrin við tyrluni, tí hann var ein teirra, sum kom frægast frá vanlukkuni.

Flogræðslan sat framvegis í Oddgeir, tá hann skuldi í tyrluna hedan dagin. Men tað gekk bara væl, tá tað kom til stykkis.

– Sært tú, ein tyrla flýgur so lágt, og tað hjálpti. Og eg visti eisini, at teir ansaðu eftir, at tyrlan ikki gjørdist ov tung. Tí sluppu bara trý av okkum

við í senn, og tað skuldu vera tvey løtt og so ein tyngri, sigur Oddgeir Jensson.

Tá hann er komin umborð á Hvidbjørnen, setur hann seg at práta við onnur umborð, eisini manningina. Tá kemur ein maður, sum hann heldur vera elektrikaran á Hvidbjørnen, og bjóðar Whisky-likør at styrkja tey við.

– Men ein lækni var eisini umborð á Hvidbjørnen, og hann var í øðini, tí um onkur hevði fingið skaða innan, og kanska bløddi inni í kroppinum, so kundi verða heilt galið, um vit drukku alkohol. So elektrikarin fekk eina rættiliga skolu frá læknanum, minnst Oddgeir Jensson.

Vistu einki

Hann visti einki um, at nakar var deyður í flogvanlukkuni, fyrr enn hann var komin á Landssjúkrahúsið. Hann hevði heldur ongi deyð fólk sæð.

ÁTTA FÓLK LÓTU LÍV Í FLOG- VANLUKKUNI:

Bjarni Jensson, flogskipari, 44 ára gamal, Reykjavík
Gunnleif Durhuus, 35 ára gamal, Klaksvík
Brynleif Hansen, 33 ára gamal, Vatnsoyrar
Martin Holm, 60 ára gamal, Tórshavn
Sofus Jacobsen, 52 ára gamal, Klaksvík
Hans Jacob Joensen, 50 ára gamal, Klaksvík
Davilda Petersen, 56 ára gomul, Vestmanna
Ernst Petersen, 52 ára gamal, Porkeri

Tá tey komu av Hvidbjørnen í Havn, og skuldu á Landssjúkrahúsið, var íslenska sjónvarpið har beinanvegin og royndi at fáa eina samrøðu við Oddgeir. Tað fekk hann ikki loyvið til, men var í staðin rendur inn í ein sjúkrabil og so beint á sjúkrahúsið.

– Eg minnst, hvussu væl tey tóku ímóti okkum á Landssjúkrahúsinum, men tað var so mikið lítið pláss, at eg mátti liggja úti á gongini. Tvær vikur lá eg á gongini, og seinastu vikuna gekk eg uppi. Fyrstu tvær vikurnar skuldi eg ikki røra meg orsakað av skaða, sum eg hevði fingið í ryggin, greiðir Oddgeir Jensson frá.

Tá hann var útskrivaður, fór hann til Høvs í Suðuroy at halda frí. Tá var Læraraskúlin byrjaður aftur í Reykjavík, men nú vildi Oddgeir hava frí nakrar dagar.

Tá hann fór aftur til Íslands, noyddist hann við flogfari, tí hann skuldi gera seg lídnan við skúlan. Men síðan hevur hann ikki stigið fótin í eitt flogfar.

Vildi illa tosa um flogvanlukkuna

Vit sita í stovuni hjá Katrini og Petur Dahl í Hoyvík. Her mann vera eitt tað vakrasta útsýni, sum til ber at fáa í høvuðsstaðnum. Vit síggja út á allan Nólsoyarfjørð, og hendan dagin síggja vit eisini skip og bátar sigla oman og niðan gjøgnum fjørðin. Í meðan broytist ljósið sum blaktrandi perur, ongantið tað sama, altíð okkurt nýtt. Altíð í broyting, júst hetta, sum eyðkennir føroyska veðurlagið.

Katrin og Petur sita undir liðini á hvør øðrum her í stovuni. Tað hava tey gjørt, meðan vit hava tosað um ógloymandi hendingina úti undir Knúki í Mykinesi fyri 50 árum síðani.

Eg vendi mær aftur móti Katrini Dahl:

– Hetta var ein ógvuslig vanlukka, tú vart vitni til, og tú var

mitt uppi í hesum sum bjargingarfólk, og sum sjúkrarøktarfrøðingur, hvussu hevur vanlukkan ávirkað lív titt, spyrji eg.

Tað er tøgð eina løtu. So hyggur Katrin yvir á mannin:

– Hvussu hevur tað ávirkað meg, heldur tú, spyr hon Petur.

– Skal eg svara, spyr Petur. Og so heldur hann fram:

– Hon vildi als ikki tosa um tað í eina tíð, uttan mun til, hvat eg spurdi um. Hon vildi snøgt sagt ikki siga nakað sum helst um, hvat var hent. So mikið skelkað hevur hon verið, hóast hon ikki var heilt greið yvir tað, sigur Petur P. Dahl.

Katrin heldur, at tað eisini kann vera av teirri orsök, at tú sum sjúkrarøktarfrøðingur tosar ikki um viðurskifti, tú arbeiðir við. Men tá eg spyrji hana, um tað kanska var ein blandingur av teimum báðum, íbornað tagnarskyldan og skelkurin av hesi ógvusligu hendingini, nikkar hon.

– Jú, ivaleyst spældu bæði tingini inn, sigur hon at enda.

Brot úr nýggjari bók um flogvankukuna í Mykinesi, sum partvís byggir á bókina "SOS-Knúkur". Men rúgvismikið tilfar er komið aftrat, bæði samrøður, frágreiðingar, skjøl og myndir, so talan er um eina nýggja bók, sum er væl meira enn tvífalt so stór, sum SOS-Knúkur var. Íslenski journalisturin og rithøvundurin, Magnus Tór Hafsteinsson, og undirritaði hava skrivað bókina. Bókin kemur út á íslenskum í ár. Í 2021 verður bókin væntandi givin út á føroyskum og danskum.